

Мартенски музикални дни

„РОДИНА“ НАИСТИНА СЛАВИ РОДИНАТА НИ

Голям хор! Голямо изкуство прави! Самото му съществуване — в този вид, на това художествено равнище — е факт с измерения от най-съществените, най-значителните за културата на народа ни. Да притежаваме такова рядко, скъпоценно съчетание от масово любителство (в социалния смисъл на думата) с изискан професионализъм, това ще рече да поставим въз от съмнение и скептицизъм и възхода на националната ни култура, и бъдните дни на развитието ѝ. Хор „Родина“ прави това с всичко, което показва на последния си концерт от 29 март.

На първо място в оценката на концерта бих поставила властното умение на диригента В. Арнаудов да спон убедително в една програмна палитра пълнотата на почти всичко от това, което наричаме българска хорова-

композиторска школа. Да поста- ви редом — при това без да от- лажда, без да доближава — До- бри Христов с Евгений Чешмед- жиев, Тодор Попов с Любомир Пипков, Красмир Кюркчийски с Жул Леви, да не говорим за удивително мирното съжител- ство на прозвучалите сред тях Рамо, Шостакович, Барток и Бърд.

На второ място бих изтъкна- ла още един, не по-често оре- щан феномен в съвременната ни хорова практика: смислеността в обосноваването на четирите от- делни състава в хора. Рядко ми се е случвало да слушам в ед- на вечер последователно така от- четливо, така логично и дълбоко обосновано разграничение — и в репертоарния им облик и в тър- сената и постигната звучност — понятията мъжки хор, камерен смесен хор, женски хор, голям смесен хор. При това думата

съвсем не е само за композитор- ския избор — за какъв състав е писана песента — а именно за това как Арнаудов и съставите извличат от това предназначе- ние всичките му предимства и чарове. Като особено краснореч- иви примери бих посочил недву- смислено „мъжката“ „Леле Яно“ на Добри Христов, момин- ската „Росица роси“ на Димитър Петков, или толкова тънки те, но така майсторски изявени разлики в звуковата и емоцио- нална мащабност между чудес- ната нова песен на Любомир Пипков „Гяволско дърво“ и обикнатите от последния Пре- глед песни от сцената на Ко- нстантин Илиев „Селенкарски песни“.

Мисля, че голямо достойнство на състава е непрекъснатото под- държанния тонус, будното съуча- стие на всеки хорист в събития- та на сцената. При това добро

волно, не дрекавано, не изъни- телно в напрежението си. Какъв безоблачен (при това тъй мно- гочислен!) състав — без ленив- ци, без разсеяни без мулно мис- лещи и реагиращи певци! В пре- делно изработената, звъняща от точност и еднаквост на реак- цията програма, бе почти невъз- можно да се долови труда, уси- лието на работния процес — предхождат и по време на кон- церта. Така спонтанно, въодуше- вено, така „ангажирано“ пеят всички.

Вирна на битувашата рецен- зентска практика, бих искала с нещо да помогна да полскажа макар и една незабелязана по- сока, една малка дръвца, по коя- то ако опита силите си „Роди- на“, би отишъл още по-напред. Сигурно такива пролуки има все пак. . . Но този път поло- бно намерение ми се струва из- лишно, а може би и самонадея- но. Очевидно не само, че худо- жественото ръководство на съ- става знае какво иска и защо го иска, но и хората, от които за- виси осъществяването на него- вите намерения, му вярват. Не само вярват, вживяват се в ус- рема към избраната цел. Дано така и продължава!

Розалия БИКС